

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ

BOSÁ DÍVKA

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
BOSÁ DÍVKA

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová.

Text © Kateřina Janouchová, 2015

Translation © Lucie Johnová, 2017

PROLOG

Mladá žena si modrozelenou sukni omotala kolem nohou. Seděla na tenkém kusu kartonu, chodidla měla schovaná pod sebou, zády se opírala o domovní zeď pouhých pár metrů od bankomatu. Špinavá prošíváná bunda se jí napínala přes břicho, byla tak těsná, až hrozilo, že švy každou chvíli popraskají. Pletenou čepici z umělého vlákna měla staženou hluboko do čela, ale umaštěné pramínky vlasů jí visely na ramena, a díky tomu vypadala mladší, než ve skutečnosti byla.

- *Please*, prosím, pomozte, mumlala monotónně a natahovala ruku s papírovým kelímkem, ve kterém chrastilo pár osamělých mincí. Místo těsně u bankomatu bylo ze strategického hlediska výhodné. Člověk, který si právě vybral peníze, se nad ní třeba slituje a dá jí víc než pouhou korunu. Zatím k tomu ještě nikdy nedošlo, ale ona na to přesto trpělivě čekala.

Měla štěstí, že se jí tohle atraktivní místočko na kamenném soklu pod fasádou solidní budovy podařilo udržet. Před pár týdny se ji odtud jedna konkurentka pokusila vystrnadit a skončilo to rvačkou. Nakonec jí pomohl jeden známý, ale musela mu za to zaplatit značnou částku peněz. Znovu zatřásla kelímkem, zacinkání mincí znělo téměř jako nějaká píseň beze slov. *Dej-te-mi-pár-drob-ných, dej-te-mi-pár-drob-ných...* Sama už zpívat nedokázala. I když včera si vlastně jednu písničku, kterou si pamatovala z dětství ve své rodné zemi, zabroukala, jenže nějaká starší dáma jí tak nepříjemně zahrozila, že radši ztichla.

- Mockerát děkuju, prosím, *please*, pokračovala ve své mantře a snažila se přitom zachytit pohledy kolemjdoucích, jako by oční kontakt dokázal obměkčit jejich srdce. Většinou to však bylo k ničemu, nikdo ji neviděl, všichni se tvářili, že mají hrozně naspěch, lidé se hnali kolem v nekonečném proudu.

Možná je neviditelná? Když tak pozorovala nohy v kalhotách, nylonových punčocháčích či džínách, občas si neviditelná skutečně připadala. Kolem ní pochodovala spousta krásných teplých bot. Věděla, kde si takové boty člověk může koupit, kdysi se na ně k večeru, když už měly obchody zavřeno, chodila dívat do výlohy. Ty vysoké boty

vypadaly opravdu nádherně, určité byly z pravé kůže a měly pořádné šněrování. Na okamžik se zasnila, představila si samu sebe, jak nastupuje do zaměstnání, kde by měla nějakou cenu. Třeba do nějakého úřadu, kde by seděla u krásného psacího stolu a něco by psala na počítači. A byla by čistá, sytá a klidná – a především by jí bylo teplo.

Přestože měla dvoje punčochy a tlusté vlněné ponožky, byla jí taková zima, že chvílemi ztrácela cit v nohou. Jaro už bylo na cestě, ale venku bylo ještě pořád kolem nuly, i když se dny stále prodlžovaly a bylo víc a víc světla. Boty, které měla na nohou, byly jediné, které vlastnila, staré, ošuntělé křápy, jejichž podrážka byla na několika místech tak tenká, že se v ní každou chvíli udělá díra. Navíc jí byly malé, prsty u nohou neměly tolik místa, kolik by potřebovaly. Švédsko je prý země, která se stará o všechny své občany. Nikdo tu nemusí mrznout, nikdo nemusí mít hlad. Jenže jak tu tak sedávala a v natažené ruce pevně svírala kelímek, často ji přepadaly pochybnosti, jestli je to, čemu kdysi věřila, skutečně pravda. Protože tu existovali lidé, kteří nikoho nezajímali. Kterí se museli postarat sami o sebe, jak nejlépe dovedli. A ona mezi ně patřila. Na budoucnost ani nechtěla myslet. Peníze, které musela nosit domů staré matce a dvouleté dcerce, jež často zůstala o hladu, byly jedna věc. Nicméně brzy přibudou ještě další hladová ústa, která bude potřeba nakrmit. Myšlenky jí těkaly sem a tam, neviděla žádné východisko.

– Prosím, prosím, přeju hezký den, nepřestávala se snažit a na dně téměř prázdného kelímku o sebe i nadále cinkalo jen těch pár osamělých mincí.

Najednou na ni dolehla strašná únava. Byla zima, teplota přes noc klesla. Kdyby tak prostě usnula, nechala by chlad, aby se zakousl hlouběji, aby ji přemohl... Ale vidina Jonelina obličejíčku s velkýma tmavýma očima ji přiměla tuhle lákavou myšlenku zaplašit. Kvůli dcerce to musí vydržet.

Přesto musela poté, co ani po sedmi hodinách nedala dohromady víc než jedenáct korun, připustit, že tohle byl jeden z těch horších dnů. Švédům zbývalo jen pár dní do výplaty, to věděla, a tohle období bývá vždycky hladovější než ostatní. Vysypala si obsah kelímku do kapsy od bundy a už se zvedala, že půjde, když se před ní najednou někdo

zastavil. Nohy v kalhotách, pánské boty. Klouzala pohledem nahoru po pečlivě zapnutém kabátě a pak ještě výš k opálenému obličejí se širokým čelem, které korunovaly husté vlnité vlasy. Navzdory tomu, že se odpolední světlo už odporoučelo, měl muž na očích tmavé brýle.

Vztáhl k ní ruku. Zatřpytil se na ní masivní zlatý prsten, ten však její pozornost neupoutal. To, co se jí vznášelo před obličejem, byly peníze. Jako ve snu vytáhla kelímek a uslyšela diskrétní zvuk šustících bankovek.

– *God bless you*, moc děkuju, moc děkuju, mumlala zmateně.

Třeba už má každou chvíli umrznout, a tak k ní nebesa posílají anděla, aby ji povolal na cestu? Jenže to, co leželo v kelímku, bylo velmi skutečné. A ten člověk pořád ještě stál před ní. V úsměvu se mu blýskaly bílé zuby. A říkal jí něco, čemu sotva rozuměla.

Na chvíli zapomněla, jaká je jí zima.

Peníze se odvážila spočítat až večer.

Teprve potom zjistila, že spolu s nimi dostala ještě něco jiného.

CECILIE OPATRNĚ VYTÁHLA HORKÝ PLECH z trouby a odložila ho na podložku, aby moučník vychladl. Připravila ho podle receptu, který měla od babičky Sonji. Těsto bylo trochu jako na bábovku, ale peklo se na plechu, koláč se pak nazdobil šlehačkou a malinami a vystačil pro hodně lidí. Na dnešek musela upéct dva, čekala spoustu hostů a zvláště děti tuhle dobrotu milovaly. Sama pro sebe se usmála a nožem uvolnila čerstvě upečený koláč z plechu, aby ho mohla vyklopit na voskovaný papír. Kdo by to byl řekl, že bude mít jednou tuhle kuchyň tak ráda? Když se sem před téměř dvěma lety nastěhovala, nikdy by něčemu takovému nevěřila. Smutek, kterým si po rozvodu prošla, trval déle, než si vůbec dokázala představit. Ale od chvíle, kdy kvůli rozpadu svého manželství s Johnem plakala naposledy, už uplynul víc než rok. Teď je sama sebou. Je z ní silná, veselá a vyloženě bezstarostná žena – která právě dnes slaví čtyřicáté narozeniny.

– Mami, můžu ti pomoci? vyhrkla Sofie, která právě přiběhla do kuchyně. – Ušlehám šlehačku! Můžu?

– Samozřejmě. Ale vezmi si tohle, ať se nepostríkáš, odpověděla Cecilie a podala dceři květovanou zástěru, která visela na háčku u sporáku.

Ráno za ní Sofie s Grétkou přišly se zpívanou gratulací a krátký veselý popěvek se pokusila zanotovat dokonce i Ellen. Poslední narozeniny byly úplně jiné než ty, které slavívala jako vdaná. I když se jí po životě, který trávila s Johnem jako jeho manželka, už nestýskalo, některé slavnostní příležitosti v ní občas dokázaly probudit nostalgii, protože v ní vyvolaly vzpomínky na společně prožitá léta. John pro ni měl na její narozeniny vždycky přichystaný nějaký pěkný dárek a kupovaný „princeznin dort“ potažený zeleným marcipánem, na kterém hořely svíčky, a všechny děti se pokaždé hezky seřadily a pak ji vzbudily halasným *hodně štěstí, zdraví*. Jednoduchý narozeninový podnos, který jí letos holčičky přinesly, prostě nebylo totéž, i když jí na něj připravily šálek čaje a kytičku a Sofie upekla muffiny. Grétko a Ellen jí nakreslily moc pěkné obrázky, ale přesto jí to připadalo takové osamělé. Kluci určitě dorazí odpoledne, ráno je však postrádala nečekaně silně, přála by si, aby u ní včera zůstali na noc a ráno jí pogratulovali spolu s mladšími sestřičkami. Koneckonců slaví čtyřicátiny. To se člo-

věku stane jenom jednou za život. A nejspíš je to jediné dobře, pomyslela si, když Sofii přidržovala mísu a šlehačka díky ručnímu šlehači houstla.

Věk, tenhle věčný a tvrdošíjný společník! Jakže to říkává babička? Proti věku není léku. Cecilie právě opustila svět třicátníků a třicátnic. *Je ti čtyřicet a jsi rozvedená – teď už to může být jenom lepší*, napsala jí do esemesky s blahopřáním Gunilla.

Jako první dorazila Susanna spolu se synem a novým přítelem Stefanem. Benjaminovi byly nedávno dva roky a byl to roztomilý klouček s velkýma modrýma očima a hebkými světlými vlásky, které mu na okrouhlém temeni hlavy neustále stály. I když přišel na svět za dramatických okolností ve vstupní hale vily jejich sestry Marie, jeho přístup k životu byl klidný, téměř filozofický. V tom se naprosto lišil od Ellen, Ceciliiiny nejmladší dcerky, vzteklé mladé dámy, která se ráda prala, jen zřídkakdy vydržela tiše sedět a vnášela do rodiny neklid. Cecilii synovcova mírná povaha překvapovala.

– Vítejte, objala Susannu a pak dala Benjaminovi pusku na tvář.
– My jsme ale vyrostli!

– To ano, jsme den ode dne větší, pohlédla Susanna láskyplně na synka.

– Ahoj Stefane, taky tě tu vítám, dodala Cecilie a krátce sestřina přítele objala.

– Blahopřeju k narozeninám, odpověděl Stefan a podal jí kytici růžových růží. – Jinými slovy, už jsi taky v klubu. V klubu těch z nás, kdo dosáhli středního věku.

Mrkl na ni jedním okem a objal Susannu kolem pasu.

Byli spolu už několik měsíců a Susanna vypadala, že je do něj zalíbená až po uši. Seznámili se na internetové seznamce a jejich vztah brzy přerostl ve vážnou známost. Cecilie si nebyla tak úplně jistá, co si o sestřině novém příteli myslí, ačkoli byl pokaždé, když se setkali, hovorový a přátelský. Ale možná se za tím skrývá jenom její nedůvěra k mužům jako takovým? Probírala svůj vztah k Susannině nové lásce ze všech stran, ale na to, proč jí tenhle člověk tak úplně nesedí, ještě pořád nepřišla. Stefan byl zdvořilý, příjemný a měl dobrou

práci, dělal konzultanta v jedné počítačové firmě. Vlasy už mu trochu prořídly, ale zato měl hezké šedé oči a široká ramena. Cecilie věděla, že hodně chodí do posilovny, dával si záležet, aby se udržoval v dobré kondici. Bylo mu sedmačtyřicet a měl za sebou nešťastný vztah se ženou, která zřejmě nebyla duševně úplně v pořádku.

Dál se Cecilie v úvahách nedostala, protože znovu zazvonil zvoněk. Vzápětí se předsíň zaplnila dalšími hosty, všichni byli svátečně oblečení a plni očekávání. Její mladší sestra Marie s manželem Billem a syny Henrikem a Fredrikem, matka Christina a její muž Lars-Åke, kteří s sebou přivedli i babičku Sonju a Christininu nevlastní sestru Margaretu. Po nich následovali Johnův syn Simon a Susannina dospělá dcera Alexandra. Pak dorazily v jednom šiku Ceciliiny kamarádky a kolegyně porodní asistentky. Gunilla, Louisa, Anki, Carmen a Ramona Örmåneová. A nakonec se objevil i Per Nilsson, a když si Cecilii přitáhl k sobě, začervenala se. V jejich vzájemných dotecích bylo něco elektrizujícího, z kontaktu s jeho tělem se jí vždycky udělalo slabo.

WILLIAM SE JEN ZŘÍDKAKDY HODIL DO GALA, dnes si však vzal tmavomodrou košili, přes ni sako, které si půjčil od Johna, a odrbané džíny vyměnil za úpravnější manšestráky. Plavé vlasy měl ulízané dozadu, při úpravě účesu použil vodu i vosk. V obličejí měl svůj obvyklý nevyzpytatelný výraz, netvářil se vyloženě vesele ani smutně, nezdálo se, že by ho skutečnost, že jede na oslavu kulatých narozenin své matky, nějak zvlášť vzrušovala. Marcus byl vážnější než obvykle, i on se pečlivě učešal a pod péřovou bundou měl přes košili nataženou pletenou vestu. Když John otvíral dveře činžáku, kde teď Cecilie bydlela, mohl jen konstatovat, že jeho synové míří mílovými kroky k dospělosti. William už ho přerostl a Marcus byl na dobré cestě bratrova příkladu následovat. Oba vypadali starší, než skutečně byli, jejich rysy ztvrdly, předchozí hravost zmizela.

– Kytku vezmeš ty, prohlásil John a podal kytici lilíí staršímu synovi.

– Fakt musím? povzdychl si William. – Může je přece vzít Marcus.

– Hele, nech si to, zavrčel na něj mladší bratr.

– Máma má dneska narozeniny, to je to takovej problém? přerušil je unaveně John a znovu ho napadlo, co z jeho synů asi bude. Momentálně mu dělali starosti oba dva. William měl ovšem přítelkyni a zdálo se, že ho teď škola baví víc, než když chodil na druhý stupeň, nicméně jinak byl pořád značně nepřístupný. A Marcus se mu začíná čím dál víc podobat.

William neodpověděl, jenom neochotně převzal kytici zabalenou do papíru.

– Půjdeme pěšky, co říkáte? navrhl John. Nečekal na souhlas a pustil se po schodech do čtvrtého patra.

Není možné nemyslet na to, jaké by to bylo, kdyby se s Cecilíí nerozvedli, pomyslel si, když pravidelnými kroky stoupal nahoru po schodišti. Význačné dny slavívali společně, na různé svátky a oslavy bývali pohromadě. John sice o rozvodu už moc nepřemýšlel, ale ve dnech, jako byl tenhle, byly podobné úvahy nevyhnutelné. Jak by jeho a Cecilii život vypadal, kdyby i nadále bydleli v domě na Lindängstorgetu? Možná by se v kuchyni škorpili kvůli nějaké praktické otázce, neškodné dohadování vystresovaných manželů. Když byly

děti malé, Cecilie pro ně hrozně ráda připravovala různé oslavy, když však měla něco slavit sama, byla radši, když se na to zapomnělo. S každým dalším uplynulým rokem ji její věk znepokojoval čím dál víc, to John věděl. Proto ho skutečnost, že je všechny pozvala na oslavu, překvapila. Spíš by se jí podobalo, kdyby se tvářila, že tenhle den není ani v nejmenším ničím výjimečný, a nechala by ho projít bez povšimnutí.

Výběr dárku představoval pro Johna značný problém. Ženě, se kterou se rozvedl, přece nemůže dát šperk. Něco na sebe? Ne, to také není ono. Cecilie je matka jeho dětí, žena, se kterou strávil nejvíc času, ale přesto má najednou pocit, jako by ji vůbec neznal. Člověk může s někým žít celý život a přitom nemít ponětí, jaký jeho partner v hloubi duše je – to byla nepřijemná pravda. Nakonec John zvolil dárek poněkud neobvyklý. Říkal si, jestli se Cecilii jeho nápad bude líbit. Dárek byl přiměřeně neosobní, ale přitom to bylo něco, co jeho bývalá žena skutečně potřebuje. Obálka ho pálila v kapse saka. Kdyby něco takového dala Cecilie jemu, měl by radost. U ní ovšem člověk nikdy neví.

Minuli druhé patro. John přelétl pohledem hnědé dveře se jmenovkami. I když tu Cecilie bydlela už skoro dva roky, ještě pořád si na tohle prostředí nezvykl, stejně jako si nezvykl, že tu značnou část života tráví i jeho děti. S něčím takovým se možná člověk nesmíří nikdy, v nitru totiž nosí určitou představu, jak by si přál, aby jeho život vypadal. Onen sen o rodině, která drží pohromadě a bydlí v ideálním domě na klidném a tichém náměstíčku lemovaném vzrostlými stromy, kde jsou chodníky zdobené obrázky malované křídou. Nikdy by ho nenapadlo, že by se Cissy mohla přestěhovat sem do Smedby.

Tedy ne že by s touhle čtvrtí, do které se člověk dostal autobusem z centra města asi za čtvrt hodiny, bylo něco zásadního v nepořádku. Jenže to tu nebylo ani nijak zvlášť přívětivé. Omšelé centrum, pár partiček omladiny, která se po večerech poflakovala po ulicích a tajně kouřila. Marcus byl přesně v tomhle věku, právě si udělal řidičák na moped, uprosil rodiče, aby mu jeden ojetý koupili, a hrozilo nebezpečí, že letos na jaře bude večery trávit stejně jako tihle kluci. Jenže co mladým lidem vyrůstajícím v takovýchhle ubohých činžácích, které jsou se svými naprosto stejnými okny, balkony a vchody svým způsobem tak hrozně nudné, vlastně zbývá? A pro dospělé to tu taky není

žádná velká legrace. Jistě, má vůči zdejším obyvatelům spoustu ničím nepodložených předsudků, představuje si, jak vstávají, jak snídají, jak spěchají do práce a do školy, jak nakupují v potravinách a v lékárně nebo v obuvi. Rychlé občerstvení tu má svého zástupce v pizzerii a stánku s kebabem, určitě by se tu našlo i nějaké to thajské bistro. Kulturní dům je zavřený, temná okna zejí prázdnotou.

Ceciliino rozhodnutí mělo pochopitelně co dělat s financemi. Za stejné peníze tu získala větší byt než jinde, čtyři pokoje a jeden menší, sto jedenáct metrů čtverčních plus balkon a upravený dvorek osázený zelení. Přesto se s tím jedna část Johnova já nebyla schopná vyrovnat. S tím, že jeho bývalá žena žije najednou v těchhle bohem zapomenutých končinách svůj vlastní život bez něj.

Za dveřmi Ceciliina bytu se ozýval šum hlasů. William s Marcusem šli těsně za ním. John se k nim naklonil a spiklenecky na ně mrkl.

- Přípravení?

Synové přikývli.

OBJETÍ, POLIBKY NA TVÁŘ, KVĚTINY, DÁRKY. Sofie a Grétka od Cecilie přebíraly dary a nosily je na odkládací stůlek v obývacím pokoji, ze kterého se předtím sklídilo všechno ostatní, aby se tam všechny ty věci vešly. Nebylo dost váz, a tak některé květiny skončily v kbelíku s vodou, ale to nijak nevadilo. Sofie s Grétkou nafoukly balonky a vyrobily girlandu tvořenou velkými lesklými písmeny, která dohromady dávala jméno Cecilie a číslici 40, a lepicí páskou tuhle ozdobu připevnilly na zeď. Bylo to poprvé, co jejich maminka pořádala oslavu sama pro sebe, takže byly vzrušené už od chvíle, kdy ráno vstaly. A také si připadaly náramně důležité. Byly máminy malé pomocnice a dokonce směly hlídat Ellen. Jejich nejmladší sestríčka totiž měla sklony dělat zmatky a bylo potřeba na ni dohlížet, aby nestáhla ubrus nebo se nepopálila o sporák.

- Zařídila sis to tu moc hezky, zašeptal Per Nilsson Cecilii do ucha a ona se zachvěla, když jí jeho teplý dech ovanul tvář.

Per má pravdu, musela připustit, když se rozhlédla kolem sebe. Byt byl světlý a hezký a teď, když byl plný jejích nejbližších, působil vlídně a útulně. Na pohovce se tísnili synovci s Marií a Billem, Susanna s Benjaminem na klíně si hověla v křesla s květovým potahem. Ramona Örmåneová, porodní asistentka, která byla jejím velkým vzorem a momentálně i její nadřízenou, se na ni povzbudivě usmívala. A milovaná babička Sonja byla bezpečně usazená na druhém konci místnosti vedle Ceciliiiny matky Christiny. Když Cecilie přejížděla pohledem po všech těch lidech, kteří jí byli nejmilejší, připadala si ohromně bohatá. Uspořádat oslavu čtyřicátin možná přece jen nebyl tak špatný nápad. Trápila se přemýšlením o narozeninách několik měsíců, ale teď ji úzkost opustila, mračno obav se rozptýlilo.

- Díky, řekla a pak se od Pera odtáhla. - Je trochu nezvyklé to takhle slavit... Promiň, ale musím teď zařídit pohoštění. Je tu víno, nebo nějaké nealko, kdybys mu dával přednost.

- Já už se o sebe postarám, usmál se na ni Per Nilsson. - Kdybys potřebovala pomoc, řekni si.

Nebyl oficiálně její přítel ani partner. Přesto tuhle úlohu ochotně přebíral. A co tedy vlastně je? Dobrý přítel, se kterým se občas vy-

spím, pomyslela si Cecilie, když spěchala do kuchyně. Když člověk žije sám tak dlouho jako já, může si klidně dopřát i nějaké ty alternativní vztahy.

Čtyřicet. Pěkně zvukné číslo vyjadřující zralost a zároveň i jistou konečnost. Bylo smutné, ale zároveň i vzrušující zamávat na rozloučenou dosavadnímu životu a pustit se do něčeho nového. Prostě a jednoduše neměla radost, že stárne, ale už se s tím pocitem dokázala nějak smířit. Narozesiny v ní vždycky vyvolávaly paniku. Možná se na tom podepsaly věčné řeči její matky Christiny o tom, že starší ženy jsou k ničemu. Christina tohle poselství vědomě nehlásala, ale každou chvíli o tom mluvila a nenapadlo ji, že by podobné průpovídky mohly její dcery nějak negativně ovlivnit. Babička Sonja sice dělala všechno pro to, aby dopad Christininých tvrdých slov zmírnila, ale moc to nepomáhalo. Cecilie si dodnes pamatovala Christininý chmurný úvahy, že pro ženu je nejlepší věk pětadvacet a že s každým dalším rokem už to s ní jde z kopce. Cecilie si už ve čtrnácti letech začala dělat starosti s tím, co s ní bude, až dospěje, a byla přesvědčená, že jen co dosáhne plnoletosti, veškerá legrace skončí.

– Máme naservírovat jídlo, mami? zeptala se Sofie. – Všichni hosti už jsou tady, ne?

Připravily jednoduché pohoštění sestávající z těstovinového salátu, baget a obložených mis s pár druhy sýra, nakrájeného masa a uzenin. Později měl přijít na řadu dort, který Cecilie spolu s dcerami upekla. Pro ty, kdo budou mít žízeň, byly připravené limonády, šumivé víno a karafy s vodou.

– Můžu ti nějak pomoci, holčičko? zeptala se Christina, která právě vešla do kuchyně. – Jen si řekni! To vypadá vážně lákavě, dodala, když na kuchyňském stole uviděla velkou servírovací mísu s těstovinovým salátem. – Vy jste ale šikulky.

Pohládila Sofii po vlasech.

Ve dveřích se objevil Marcus s Ellen na ruce.

– Pořád jenom zlobí Benjamina, žaloval otráveně. – Nemohli bychom ji na chvíli nechat v pokoji u holek?

– Hloupej, prohlásila Ellen a kroutila se mu v náručí. – Nechci!

- No tak, no tak, obrátila se k ní konejšivě Christina. - Maminka má dneska narozeniny a my to s ní hezky oslavíme. Jíst budeme z papírových talířů?

Cecilie přikývla.

- Ano, a jsou tu taky plastové příbory a kelímky. Ale ty nic dělat nemusíš, mami. Klidně se běž bavit s ostatními. A věnuj se Margaretě. Je prima, že mohla taky dorazit.

- Přece jen se moc nevidáme, podotkla Christina tlumeně. - Ale připadá mi trochu osamělá, jsem ráda, že jsi mi dovolila, abych ji taky pozvala.

Margareta byla Christinina nevlastní starší sestra, kterou Sonja v mládí musela dát k adopci. Před pár lety spolu znovu navázaly kontakt, ale stýkaly se jen sporadicky. Nebylo snadné stát se přirozenou součástí rodiny, když obě ženy tak dlouho ani netušily, že ta druhá vůbec existuje.

Teď se na prahu kuchyně objevil i John. Vzal si od Marcuse Ellen a povzbudivě se na Cecilii podíval.

- Není na čase, aby oslavenkyně pronesla slavnostní řeč a všechny přivítala?

Měl samozřejmě pravdu.

Cecilie zamaskovala úzkost, kterou v nitru pociťovala, úsměvem. Vždyť se není čeho bát. Je obklopená svými nejbližšími. Tak proč to podivné šimrání kolem žaludku, jako by ji tam někdo lechtal peříčkem?

- Hned jdu na to, přikývla a nedala najevo, jak je nervózní. - Běžte za ostatními, za chvíli jsem u vás.

AČKOLI TO PRO NI BYLO ODPOLEDNE plné pokušení, protentokrát měla Christina v duši klid. Tak například na stole stály tmavozelené láhve s orosenými skleněnými těly a lesklou stříbrobílou fólií kolem hrdel a vyhlížely velmi lákavě. Na okamžik se jí vybavilo, jak první doušek chladivých bílých bublinek člověka zašimrá cestou dolů v hrdle, jak se do paží a nohou vlévá teplo. V celém těle se hned rozhostí slavnostnější pocit, mysl se uvolní, nálada se zlepší. Ve svém bývalém životě by v den, jako byl tenhle, něco na posilněnou potřebovala. Vždyť její prostřední dcera Cecilie slaví kulaté narozeniny.

Kdysi pociťovala Christina při každých narozeninách – svých i cizích – fyzickou nevolnost. Ne že by se neradovala spolu se svými dcerami, chtěla být s nimi a jejich narozeniny hezky oslavit. Úzkost v ní vyvolávaly spíš ty neustálé připomínky, že čas běží. Vybavily se jí roky kolem její vlastní padesátky, v citové oblasti tohle období provázela celá řada katastrof.

Cecilie si stoupila doprostřed obývacího pokoje a zlehka zatukala na stěnu vinné skleničky, kterou držela v ruce. Šum v místnosti utichl. Cecilie se na počest téhle slavnostní příležitosti náležitě nastrojila, na sobě měla lehké květované šaty s jemně nabíranými rukávky a natočila si vlasy, takže se jí měkce vlnily kolem obličeje a zdůrazňovaly její ženskost. Oči si elegantně zvýraznila modrošedými stíny a řasenkou, na rty si nanesla teple růžový odstín rtěnky, který jí ladil se šaty. Grétka se k ní nenápadně přitočila a Cecilie své prostřední dcerce ovinula paži kolem ramen a usmála se na hosty.

– Nebudu to nijak protahovat, protože mám takový dojem, že máte všichni hlad, prohlásila a rozhlédla se kolem sebe. – Navíc dobře vím, že si nikdo z vás nepotrpí na dlouhé proslovy. Především bych vás tu chtěla všechny přivítat a říct vám, jak jsem ráda, že jste dorazili, abyste se mnou tenhle astronomicky vysoký věk oslavili.

– Ale mami, vyhrkl Marcus. – Ty přece vůbec nejsi stará!

– Díky, broučku. Každopádně dnešní den jsem se rozhodla oslavit, protože to je to nejlepší, co člověk může udělat. Ocenit, že se mu podařilo dojít tak daleko. Mám ohromné štěstí, že jste všichni součástí mého života. Především jsou tu mé báječné děti: William, Marcus, Sofie, Grétka a Ellen – díky, že jste se rozhodli, že se narodíte zrovna

mně. Pak je tu pochopitelně moje maminka Christina a babička Sonja, bez kterých bych nebyla tím, kým jsem. A pak tu máme Marii a Susannu – vy víte, sestřičky, jak moc vás mám ráda. A Johna, otce mých dětí a svého milovaného bývalého manžela, budu vždycky považovat za muže číslo jedna, i když už se neplahočíme životem společně – což je možná důvod ke smutku, ale možná zároveň i důvod k radosti, co já vím?

Pár lidí se zasmálo a Christina pohlédla na Johna, aby zjistila, jak na Ceciliina slova zareaguje. Přijal je však dobře, jenom přikývl a pokrčil rameny. Moje dcera má občas sklony projevodit se drobátko neempaticky, pomyslela si Christina. Sem tam z ní vypadne něco, co by mělo zůstat nevyřčené.

– A pak jste tu vy ostatní, kdo patříte do rodiny, děti i dospělí, příbuzní a přátelé, pokračovala Cecilie. – Jsem moc ráda, že se mnou ten dnešní den dorazily oslavit i moje fantastické kolegyně. Díky za to, že vás mám! Za chvíli se pustíme do jídla a pak bude dort, který jsme s děvčaty upekly. Vzhledem k tomu, že je vás tolik, jsme připravily obložené mísy a každý si musí sám najít nějaké místo k sezení nebo k stání, jak vám to bude nejlíp vyhovovat.

– Podle mě bychom měli mámě zazpívat, navrhla Grétka a začervenala se. – Nebo ne?

– Máš naprostou pravdu, podpořila ji Christina. – Pozvedněme všichni sklenku na počest úžasné ženy, matky, sestry a dcery!

Než stačila Cecilie cokoli namítnout, rozeznělo se halasné *Hodně štěstí, zdraví* a místnost se naplnila zpěvem. Mladé i starší hlasy se proplétaly a Cecilie se rozpačitě usmívala. Pak zpívaná gratulace skončila a zahřmělo čtyřnásobné *hurá*, které téměř nadzvedlo strop.

– Panebože, moc vám všem děkuju, vydechla Cecilie se slzami v očích. – Jsem z toho úplně naměkko.

Christina jedním douškem dopila zbytek nealkoholického jablečného moštu a srdečně dceru objala. Přece jenom jsou ty narozeniny pěkná věc, je skvělé, že se celá rodina takhle sejde. Pocítila něco, co by se dalo nazvat úctou k životu. Její dcery jsou zdravé a vnoučata rostou, i její matka je ještě čilá, ačkoli už jí bude za chvíli devadesát. Christina navíc na stará kolena dokonce ještě získala starší sestru. A v tuhle

chvíli pomáhá Susanně s těmi jejími erotickými internetovými stránkami, zastává úlohu vedoucí redaktorky a dělá mentorku několika mladším talentovaným lidem z mediální branže. Že zestárla? No a co? Ještě pořád ji uznávají a je jenom na ní, jestli si bude chtít svoji pozici udržet i nadále. Jen je smutné, že se jí ne vždycky daří si svůj úspěch vychutnávat.

Kradmo pohlédla na Lars-Åkeho, který si právě mazal kousek bagety máslem. Tenhle muž v jejím životě je neuvěřitelně skvělý. Měla by o jejich vztah lépe pečovat. Lars-Åke příliš pracuje, jen málokdy bývá doma. Co jen se ho napřesvědčovala, že by měli vyrazit někam na cesty, ubytovat se v nějakém příjemném hotelu s relaxačním programem, číst si knížky a chodit na báječné večere. Lars-Åke už brzy také oslaví kulaté narozeniny. Představa, že by mu jako překvapení koupila nějaký výlet do cizích krajů, ji rozjařila. Nikdy není pozdě začít znovu. Vždyť věk je v podstatě jenom číslo. Ba ne, život nemůže být jenom práce a dřina – člověk může občas i lenořit a užívat si. Jenom je škoda, že jí trvalo přes šedesát pět let, než k tomuhle poznání došla.

OD JOHNOVA POSLEDNÍHO SETKÁNÍ S LOUISOU už uplynul víc než rok. A teď, když čekal, až se uvolní toaleta, najednou stála proti němu. Její přítomnost na něj měla zneklidňující účinek. Po fiasku s Nike žil John jako nezadaný otec několika dětí a dospěl k rozhodnutí, že se do žádného nového vztahu neuváženě pouštět nebude. Myšlenky na Louisu ale nezmizely, Občas se sešli nebo si zavolali, ale život jako by se postavil proti nim. Žádné rande zkrátka neproběhlo a John měl podezření, že by to mohlo být tím, že si ani jeden z nich v podstatě na něco takového netroufá. Koneckonců je Cecilie bývalý manžel a Louisa je její kolegyně a kamarádka. Žádný jiný vztah by mezi nimi být neměl. Přesto John ve chvíli, kdy se Louisa v úzké chodbě objevila, pocítil určité napětí.

- Moc ráda tě zase vidím, prohlásila Louisa tím svým příjemným hlasem a obdařila ho klidným, neuhýbavým pohledem.

- Nápodobně.

- Cecilie to dneska připravila moc hezky.

- To je pravda.

- Jaký z toho máš pocit?

Co tím myslíš? John znejistěl. Nebylo mu jasné, co by měl odpovědět.

- Tedy z toho, že jsi tady na oslavě... víš, jak to myslím, nejspíš ti to připadá trochu zvláštní, ne?

A proč by mělo? pomyslel si vzdorně a nečekaně se ho zmocnilo podráždění. Ale nehodlal se s Louisou pouštět do sporu. Bylo by to zbytečné. Navíc mu něco v její tváři napovídalo, že ho tou otázkou chtěla vyvést z rovnováhy. Nebylo mu ale jasné, proč by to dělala.

Rozhodl se, že jí odpoví co nejupřímněji.

- Jasně že je to zvláštní pocit, koneckonců jsem si myslel, že zůstaneme svoji celý život, řekl a bylo mu v tu chvíli úplně jedno, jak sentimentálně to zní. - V hloubi duše bych si přál, abychom spolu pořád ještě žili, abychom se nikdy nerozvedli.

Zdalo se, že Louisu takhle otevřená odpověď zaskočila.

- Hm, a Cecilie ví, že se na to ještě pořád díváš takhle?

John upadl do rozpaků. O co se to ta Louisa snaží? To, co právě řekl, bylo dost přehnané. Rozvod s sebou přece nepřinesl jen samá nega-

tiva. V manželství měli určité problémy, teď je svobodný a není to tak špatné. Líbí se mu, že může rozhodovat sám za sebe, když si zvykl, začalo ho bavit být s dětmi sám. A když byly děti u Cecilie, dokázal si to náležitě užít, znovu navázal spojení se sebou samým.

- No, možná trochu přeháním. Při těchto příležitostech mívá člověk sklon být sentimentální. Tobě se to nestává?

- Jsem s děvčaty sama tak dlouho, že už si ani nepamatuju, jaké to bylo žít s partnerem, odpověděla Louisa a znovu se mu podívala do očí.

Ozvalo se spláchnutí. Dveře se otevřely a z toalety vyšel Henrik, jeden z Mariiných synů. Vesele se na dospělé, kteří čekali na chodbě, zašklebil a zmizel v obývacím pokoji.

- Prosím, pobídl Louisu John.

- Teď jsi na řadě ty.

- Ale já jsem přece džentlmen, zazubil se na ni.

- No tak dobře, usmála se Louisa.

Na mikroskopicky kratičký okamžik si představil, jak ho zve za sebou dovnitř. Co to s ním je, proč na něj tyhle ukradené chvilky na večírcích a narozeninových oslavách takhle působí? Kdysi, někdy snad před tisíci lety, se s Cecilíí právě takhle dali zase dohromady, bylo to po jedné rodinné večeři u Christiny. V omezeném prostoru toalety pro hosty, kde byly květované tapety a anglický porcelán, se jeden druhému vrhli do náruče a líbali se, jako by jim zbývalo pouhých pár rozechvělých minut života. Vyhrnul Cecilii šaty, stáhl jí punčocháče a kalhotky, cítil, jak je vlhká, a hladově, hltavě ji líbal. Erekcí měl tvrdou jako kámen a rychle Cecilii přitiskl ke stěně a vstoupil do ní. Následovalo pár vášnivých a úžasně žhavých okamžiků. Dospěli k vyvrcholení prakticky okamžitě a pak se ještě chvíli radostně mazlili, spiklenecky se chichotali, pak se utřeli do toaletního papíru, urovnali si oblečení, uhladili si vlasy a nakonec s planoucími tvářemi nenápadně vyklouzli na chodbu. A o devět a půl měsíce později se jim narodil jejich pátý a poslední potomek. Právě během té krátké epizodky na záchodě s vůní levandule byla počata Ellen. Když Cecilie Johnovi sdělila, že je těhotná, byl to pro něj sice šok, ale vlastně nikdy vážně neuvažovali o interrupci.

Ucítil ve slipech škubnutí. S Louisou se jeden druhého příliš nedotýkali, přesto však věděl, jaké její tělo bude. Měkká nadra, stehna, zaoblené břicho, obrysy její postavy v něm vyvolávaly žádost, vpálily se mu do paměti při tom jejich dávném objetí. Když masturboval ve sprše, představoval si ji jenom v kalhotkách a podprsence, v jeho fantazii si rozpustila vlasy a vzápětí se na něj vrhla, roztoužená a zdivočelá vášní. Zhluboka se nadechl. Teď je od sebe dělí dveře od toalety, Louisa už nejspíš sedí na záchodě. Její obraz mu odmítal zmizet ze sítnice, penis mu ještě víc ztvrdl. No skvělé, takže je tady na oslavě čtyřicátin své bývalé manželky a touží po její kolegyni. Asi by opravdu potřeboval nějakou ženu, a to brzy. V současné době míval dlouhá období, kdy s nikým nespál. Kdysi nevěřil, že by něco takového dokázal vydržet, ale teď se ukázalo, že to není nic nemožného. Místo toho, aby myslel na sex, se plně věnoval domácnosti, dětem a práci a spokojil se s tím, že občas onanoval ve sprše nebo u nějakého porna, které si pustil, když ležel sám v posteli. Jenže představa svlečené a mokré Louisy mu najednou připadala nesnesitelně lákavá.

- Co ty tady?

Z říše fantazie ho vytrhl Ceciliin hlas. Upadl do rozpaků, jako by snad jeho bývalá žena mohla vytušit, co se mu právě honí hlavou.

- Čekám, až bude volno na záchodě, řekl.

V tu chvíli se dveře otevřely a v nich stála Louisa, rty čerstvě namalované, dlouhé tmavé vlasy smyslně rozpuštěné.

Podívala se z Cecílie na Johna a zase zpátky. Atmosféra okamžitě podivně zhoustla. John by si přál, aby obě prostě zmizely.

Erekcce naštěstí povolila a jemu se teď chtělo už jen na záchod. Litoval toho, co předtím Louise řekl. Co když to prozradí Cecílii?

- Omluvte mě, dámy, vyhrkl proto spěšně a protáhl se mezi nimi.

Za zamčenými dveřmi si oddechl. Jen ať to Louisa Cecílii klidně řekne. Pokud hodlá to, co se od něj dozvěděla, povídat dál, on s tím stejně nemůže nic dělat.

Podíval se na sebe do zrcadla. Už je mu čtyřicet tři, ale vlasy na spáncích mu ještě neřídnou a vrásky kolem očí vypadají stejně jako posledních pět let. Když ho Cecílie opustila, začal být trochu oplácáný, protože se utěšoval jídlem a různými sladkostmi, když mu však váha

ukázala, že přibral už deset kilo, a všechny džíny, co měl ve skříni, mu začaly být těsné, vzchopil se a začal běhat. Na podzim se dokonce zúčastnil půlmaratonu a teď byl zpátky ve své původní váhové kategorii. Protáhl se, podíval se na sebe z profilu. Tělo je v pohodě. Ale co duše? Zatímco si ulevoval, znovu zalétl v myšlenkách k Louise. Vždyť přece stačí jen poslat esemesku. Mohl by ji pozvat na sklenku vína. Tentokrát už to musí vyjít.

KDYŽ PER NILSSON ODCHÁZEL JAKO POSLEDNÍ z hostů z oslavy, bylo už osm hodin. Zeptal se Cecilie, jestli by u ní nemohl zůstat, a ona byla v pokušení říct ano. Něco ji však přimělo, aby si to rozmyslela. Radši se s Perem vídala u něj doma, nějak nedokázala úplně skloubit jejich zvláštní vztah-nevztah spojený s odpovídajícím vášnivým sexem a život osamělé matky. Navíc dnes u sebe měla děvčata.

Ellen usnula oblečená na Ceciliiině posteli a Sofie s Grétkou sledovaly nějaký film na iPadu. Cecilie se uvelebila se sklenkou vína na pohovce. Uklidit může až zítra. Teď bude hezky odpočívat, probírat si v myšlenkách uplynulý večer a kochat se pohledem na stůl, kde se tísnily kytice spolu s hromadou nerozbalených dárků. S rozbalováním si chce dát pěkně načas. Během odpoledne na to nebylo dost prostoru, ale každému z dárců hodlá osobně poděkovat. Největší zvědavost v ní probouzela červená obálka od Johna, která trůnila úplně nahoře. Ale ještě si to bude chvíli vychutnávat, zatím se jí nechtělo obálku otevřít a podívat se, co je uvnitř.

Ve dveřích se objevil Marcus, který se na poslední chvíli rozhodl, že na noc zůstane u ní.

- Napadlo mě, že bych se šel trochu projet, prohlásil přeskakujícím hlasem mutujícího pubertáka. - Doufám, že to neva.

- Kam máš namířeno?

- Chtěl jsem se stavit za kámošema.

Williamu ve čtrnácti či patnácti mopedy nezajímaly, Marcus jim však nečekaně propadl. Cecilii se občas zastesklo po jejím veselém synkovi, který miloval zvířata a choval se k ní přívětivě a mile. Po rozvodu se Marcus ze všech dětí změnil asi nejvíc. A někdy během toho procesu jeho něžné, vlídné a oddané já někam zmizelo. I nadále měl rád zvířata, ale teď pro něj byli ze všeho nejdůležitější kamarádi a před rokem začal škemrat o moped. Dokonce se pokusil sám si na moped i na řidičák vydělat, šel na brigádu a roznášel speciální vánoční noviny a časopisy, dokonce pomáhal Johnovi s několika zakázkami. Střádal korunku ke korunce, aby si svůj sen mohl splnit. Našel si jeden cenově výhodný moped na internetu a John Cecilii nakonec přemluvil, řekl jí, že by chlapcova snaha měla být odměněna. Cecilii se to ani trochu nezamlouvalo, slyšela o spoustě nehod, jejichž účastníky byli dospívající mladí

lidé, věděla, kolik z nich skončí každý rok na pohotovosti v Severní nemocnici s vážnými zraněními, protože nezvládli řízení.

- A je to opravdu nutné? zeptala se teď, i když jí bylo jasné, že to nemá smysl. Pokud se Marcus už rozhodl, tak prostě pojede a nic z toho, co mu řekne nebo co udělá, ho nepřiměje plány změnit.

- Ale mami, no tak, povzdychl si.

- No tak dobře, přikývla rezignovaně. - Ale mobil máš zapnutý, vidíš? Marcus obrátil oči v sloup.

- Jasně.

Jenže jasné to nebylo ani trochu. V Marcusově mobilu se každou chvíli vybila baterie a nedalo se mu dovolat. Občas byl po návratu domů načichlý kouřem, nezdálo se však, že by pil alkohol, alespoň jí nepřipadalo, že by z něj byl cítit. Když dorazil domů, občas ho kradmo objala a nenápadně začichala, jestli mu z dechu netáhne pivo, zatím však její namátkové kontroly nikdy nic neodhalily. Ovšem kouření... Marcus tvrdil, že on sám si žádnou cigaretu nedal, sváděl to na ostatní kamarády z party, někteří prý hodně kouří, a proto je kouř cítit i z něj. Cecilii bylo jasné, že lže, když si přičichla k pravému rukávu jeho bundy, odhalila zřetelné stopy tabáku. Tyhle triky se naučila na přednášce o rizikovém chování dospívajících, kterou zorganizovala Marcusova škola.

Dnes večer neměla sílu o tom začínat, byla na to příliš unavená. Kdysi dávno býval Marcus její malý rytíř, ale teď se každou chvíli dostali do sporu. Když vyjádřila nesouhlas, Marcus se naštvál a začal jí stroze odsekávat. Bude lepší, když ho pustím, pomyslela si.

- Ale alespoň bys mi mohl dát pusku, než vyrazíš, pobídla ho.

Marcus se přiloudal k pohovce a sklonil se k ní. Přitáhla si ho k sobě a políbila ho na tvář, zřetelně cítila pod rty strniště vousů.

- Mám tě moc ráda, zašeptala synovi do ucha. - A díky, že jsi mi dneska pomohl.

- Moc jsem toho neudělal, zamumlal. - A taky tě mám moc rád. Bylo fajn se se všema vidět.

Kdyby se mu tak chtělo chvíli s ní na té pohovce posedět! Ale neodvážila se ho o to požádat. Nechtěla na něj vznášet nároky, nechtěla se doprošovat.

- Nejspíš nepřijdu nijak zvlášť pozdě, ujistil ji.

- To je v pořádku. Ale znáš mě, víš, jak jsem vždycky nervózní, když se někde proháníš na tom svém mopedu.

Nezašla příliš daleko?

Naštěstí si to tentokrát nevzal osobně.

- Ale mami, víš přece, že to беру vážně, prohlásil a najednou působil dospěleji než puberták, kterému bylo teprve nedávno patnáct.

- Nezapomeň si vzít přílbu.

- Víš přece, že si ji беру vždycky. Budeš se dívat na televizi?

- Dneska ne. Asi si půjdu brzo lehnout. Byl to dlouhý den.

Marcus přikývl.

- Fajn. Tak já jdu.

Když se za synem zavřely dveře od bytu, Cecilie se znovu napila vína. Zavřela oči. Samota byla příjemná a uklidňující, zároveň ji však skutečnost, že je neustále sama s vlastními myšlenkami, poněkud znepokojovala. V hlavě jí vířily vzpomínky na odpoledne, dětský smích a blahopřání dospělých, všechna ta objetí a gratulace. Teď je jí čtyřicet, stala se z ní žena, od níž okolí očekává, že bude zralá a zkušená. Jak je tedy možné, že si připadá mladší než dřív, že všechno, co kdysi považovala za jisté, v ní najednou vyvolává pochybnosti? Její kolegyně z práce pro ni dokonce napsaly písničku, kterou k velkému pobavení ostatních hostů na oslavě zanotovaly. Zpívalo se v ní o báječné porodní asistentce Cecilii Lundové, která přivedla na svět rekordní počet dětí a i přesto, že švédské zdravotnictví patří k nejlepším na světě, jedno z nich porodila doma, a navíc že ve volném čase řeší zločiny a honí padouchy. Je rozhodně tou nejznámější porodní asistentkou v celém Švédsku a je čím dál tím lepší. Cecilie ze vší té chvály a ovací upadla do rozpaků, měla pocit, že její kolegyně dost přehánějí. Zdálo se jí neuvěřitelné, že zpívají o ní. Začala se stydět, neměla dojem, že by si všechny ty komplimenty zasloužila.

Telefon zavibroval.

Eseseska od Pera Nilssona.

Kdyby sis to rozmyslela, rád se vrátím.

Polichotilo jí to, to nemohla popřít. Byl milý, ale jí přesto něco scházelo. Před očima jí proplul Johnův obličej. Potlačila chuť poslat

místo toho esemesku jemu. Proč by to ovšem dělala? Možná proto, aby mu řekla, že Marcus šel ještě ven. Právě tohle jí chybělo nejvíc, skutečnost, že s Johnem už nemůže sdílet rodičovské radosti a strasti. Pokud šlo o děti, byl i nadále její životní partner. Kéž by tu teď byl, kéž by si mohli o Marcusovi promluvit. Jen tohle, nic víc. Ale přesto to nešlo.

Kdyby sis to rozmyslela, rád se vrátím.

Ne, dneska večer už nemá na žádnou společnost sílu.

Nechala Perovu esemesku bez odpovědi.

TYHLE ZKRÁŠLOVACÍ PROCEDURY PŘED SPANÍM vyžadují čím dál víc času, pomyslela si Christina, když si po obličejí a dekoltu roz-
tírala průsvitný gel s vypínacím efektem určený pro zralou pleť. Brzy
bude načase, aby si znovu zašla do Ateliéru Jeunesse, což byla klinika
plastické chirurgie, kde byla už řadu let stálou zákaznicí. Když byla
s obličejem a dekoltem hotová, důkladně si prohlédla hřbety svých
rukou. Pokožka na nich jí připadala tenká a působila křehce. Mož-
ná by měla zkusit tu kúru, která by jim prý mohla dodat mladistvější
vzhled.

- Už budeš hotová?

To k ní z ložnice dolehlo volání Larse-Åkeho.

- Hned to bude, odpověděla klidně.

Zhasla, zavřela za sebou dveře a překonala krátkou vzdálenost
mezi koupelnou a ložnicí. Lars-Åke napůl seděl a napůl ležel na poste-
li, projednou byl do půli těla nahý a upíral na ni pohled plný očekávání.

- Á, takže plejboj, poznamenala Christina a laškovně na něj mrkla.

- Někdy přece musím odhalit svoji mužnou krásu, opáčil a od-
hrnul příkrývku.

V poslední době už nebylo nijak obvyklé, aby ji Lars-Åke takhle
lákal do postele, a tak si Christina řekla, že je potřeba toho využít,
a nechala froté koupací plášť sklouznout na podlahu. Vlezla si k man-
želovi do postele a objala ho. Potom ho zlehka políbila na ústa. Přitáhl
si ji blíž. Tělem se jí šířilo uspokojení, jako by měla dlouho žízeň a teď
se konečně mohla napít. Zavřela oči a přitiskla se k němu, vychutná-
vala si dotek jeho teplých dlaní na zádech a na pažích. Moc příjemně
voněl, cítila slabé aroma vody po holení a čerstvě osprchované pokož-
ky. Zaplavila ji láska a v podbřišku se jí začalo šířit teplo. Lars-Åke za-
sténal a ona cítila, že mu tvrdne penis. Ani tohle se už dlouho nestalo,
sotva se pamatovala, kdy se o milování pokusili naposledy. Tehdy se to
nepovedlo. Nevzal si dnes Lars-Åke na pomoc nějaké pilulky? Viagru?
Rozhodla se, že se ho na to nebude ptát, že prostě přijme, co se jí na-
bízí. Všechno jí to připadalo naprosto správné, ruce, které ji laskaly,
jeho horké rty. Polibky byly stále vášnivější a vzápětí do ní Lars-Åke
vstoupil, vyplnil ji svou touhou. Několikrát přirazil, ale najednou
uprostřed pohybu strnul.

- Záda, zamumlal. - Píchlo mě v zádech.

- Ale miláčku!

Christina ho pohladila po hlavě. Také ona znehybněla. Snažila se nepodlehnout zklamání. Lars-Åke se z ní odvalil, zůstal ležet na zádech, byl bledý a měl zavřené oči. Christina se nadzvedla na předloktí a položila mu ruku na hrudník.

- Jak ti je?

Lars-Åke přerývaně dýchal, ale pak otevřel oči a provinile se na ni usmál.

- Nic moc.

- Pověz mi, co tě bolí.

Zavrtěl hlavou.

- Není tak moc o čem mluvit.

- Chceš si odpočinout a pak to zkusit znovu?

Vzal ji za ruku a lehce ji stiskl.

- Nevím, jestli to půjde, zamumlal.

- To máš housera?

Chvilku s odpovědí váhal.

- Ne, bolí to o kus výš. Je to spíš jako křeč, řekl po chvilce uvažování.

Posunula se blíž, až se jejich tváře dotýkaly. Touha byla pryč, nahradil ji lehce nepříjemný pocit. Jako by se dveře vedoucí k milování pomalu zavíraly. To je typické, že když se zase jednou o něco pokusili, dopadlo to takhle. Třeba je to její vina? Byla snad příliš dychtivá? Ale tentokrát přece iniciativu převzal on. Přesto se nemohla zbavit pocitu, že je za manželova bolavá záda nějak zodpovědná. Možná se chtěl milovat jen kvůli ní, možná že si připadá pod tlakem, že to z její strany vnímá jako jakýsi nevyslovený požadavek.

- Víš, tak mě napadlo, nadhodila, aby ho (a sebe taky) přivedla na jiné myšlenky. - Měli bychom někam odjet.

Celý ztuhl.

- Jak to myslíš?

Pohladila ho po tváři.

- Jen si to představ, odjedeme někam daleko, někam, kde budeme moct objevovat zajímavá místa, jíst skvělá jídla a být skutečně spolu.

Ty bolesti zad můžeš mít i ze stresu. Je to už hrozně dávno, co jsme si dopřáli nějakou opravdovou společnou dovolenou.

Když mluvila, nespouštěl z ní oči.

– Má milá Christinko, ty moje krasavice, odpověděl. – Víš přece, že mám teď spoustu práce. V tuhle chvíli pracuju na titulech, které mají vyjít v létě, a na stole mi leží několik rozsáhlých textů.

Christina si zklamaně povzdychla.

– A nezvládl bys ani krátký romantický víkend?

Zavrtěl hlavou.

– Bohužel to teď nejde.

Lehce ho pohladila po šedých chloupkách na hrudi.

– Ale kdy, Larsi-Åke? Kdy?

Stiskl jí ruku.

– Na tohle ti nedokážu odpovědět. Až budu v důchodu, do toho už mi tolik let nezbyvá. Pak můžeme dělat, na co budeš mít chuť. Můžeme někam odjet, můžeme být dlouho pryč, možná bychom si dokonce mohli někde v zahraničí koupit byt, když budeš chtít.

– Ale já chci podniknout něco příjemného už teď!

Slyšela svůj hlas, mluví jako vzdorovitá školačka.

– Když už ne teď hned, tak co třeba v létě? Nebo na podzim, dodala.

– Na podzim mám knižní veletrh, připomněl jí Lars-Åke. – A v létě bývá u nás ve Švédsku tak nádherně, že se mi nikam jinam nechce.

– A co na Vánoce?

– Ty bychom měli trávit doma s rodinou.

Prostě to nešlo. Ležela v posteli vedle něj a zklamání v ní rostlo a tížilo ji. Lars-Åke si všiml, že najednou nic neříká, a uvědomil si, že je rozladěná.

– Možná příští rok, pokusil se ji utěšit. – Co ty na to?

Nedokázala už ze sebe vypravit ani slovo.

Ale v duchu si slibovala, že si přece jenom prosadí svou.

PO ZBYTEK VÍKENDU SE CECILIE VĚNOVALA uklízení a odpočinku, a když přišlo pondělí a Marcus a děvčata zmizeli ve škole a ve školce, nalila si doma velký hrnek kávy a usadila se s ním ke kuchyňskému stolu, aby si nějak naplánovala zbytek týdne, kdy má děti na starosti ona. Marcus u ní ještě pár dní zůstane, William se zřejmě několikrát zastaví na večeri a možná tu někdy přespí i on, tohle však za současné situace nikdy nevěděla dopředu. William moc nebýval ani u Johna, trávil spoustu času se svou přítelkyní, a když nebyl s ní, táhlo ho to na jiné společenské akce. Cecilie každopádně musí nakoupit dost jídla, aby jim vydrželo do pátku, a potřebuje si také rezervovat termín v domovní prádelně. Pračku sice měla samozřejmě i v bytě, ale když prala ložní prádlo a ručníky, bylo šikovné, když mohla použít nějakou větší.

Mimo všechny tyhle praktické domácí práce, které teď byly jen na ní, měla ještě další povinnosti. Už rok psala svůj vlastní pravidelný sloupek v *Magazínu F*. „Ptejte se Cecilie“ – název, který sama vymyslela. Některé dotazy, které jí přicházely, se týkaly kriminálních případů, jiné se zaměřovaly na vztahy, rodinu a další problémy každodenního života. Mezi čtenáři získala skutečnou oblibu, e-maily od nich jí chodily každý den. Všichni toužili, aby jim slavná porodní asistentka poradila. Psaní sloupku jí každý měsíc přinášelo vítaný příspěvek do domácího rozpočtu. Christina ji zaměstnávala na částečný úvazek. Poprvé po mnoha letech Cecilii nepřipravovaly o spánek finanční starosti.

Poslední dobou došlo v mém životě k tolika změnám, říkala si, když zvolna popíjela horkou kávu. Také v zaměstnání se posunula někam dál. Loni na konci podzimu jí nabídli práci na zbrusu nové porodní klinice Victoria v centru města, bylo to moderní zdravotnické zařízení, v němž se kombinovaly nové trendy v oboru se špičkovými technologiemi. Cecilie dostala nabídku, jestli by tam nechtěla dělat koordinátorku, avšak jakkoli ji vidina vyššího platu lákala, nakonec odmítla a dál dělala porodní asistentku. Měla dojem, že na tak náročnou práci není dostatečně připravená, kromě toho na sebe vzhledem k tomu, že děti trávily polovinu času u ní, nechtěla brát takovou zodpovědnost. Ellen byla ještě pořád hodně malá, a navíc to bylo tak trochu problémové dítě.

Cecilie přelétla pohledem uklizenou kuchyň a zadívala se na vysokou židličku, ve které Ellen sedávala při jídle. Její milované páté dítě bylo už od prvního dne jedinečné. Ellen se narodila v době, kdy se Cecilii a Johnův vztah rozpadal. Byly s ní každou chvíli nějaké problémy. Teď naposledy ve školce ošklivě pokousala jednoho chlapečka a poprala se s nějakou starší holčičkou. Na prolézačce vyšplhala moc vysoko, spadla a zranila se, až jí tekla krev, takže si ji Cecilie musela uprostřed dne vyzvednout. Chvilku neposeděla, nadělala spoustu povvyku, často byla nespokojená. A když nebylo po jejím, začala se vztekat a chovala se vzdorovitě. Je jí teprve tři a půl a už musí mít ve všem navrch...

Cecilie se pokoušela myslet pozitivně, utěšovala se, že z takových zlobivých holčiček vyrostou jednou silné mladé ženy, na které si nikdo nebude moct dovolovat. Přesto jí Ellen dělala starosti. Všimla si, že starší sourozenci mají občas své malé sestřičky plné zuby, a bolelo ji z toho srdce. Nejlépe se Ellen zpravidla shodla s Williamem. Možná proto, že v ní její starší bratr budil značný respekt. Nebo proto, že sebou William nenechal manipulovat.

Cecilie vstala, vypláchla prázdný hrneček a odložila ho na odkapávač. Stoupla si ke kuchyňskému oknu, které vedlo do dvora a byly z něj vidět ostatní domy, všechny sedmipatrové a naprosto stejné. Kdyby si mohla vybrat, kde bude bydlet, a nehrály v tom hlavní roli peníze, nejspíš by si zvolila jiné místo než právě Smedby. Ale tím, že se sem přestěhovala, dala najevo, že teď za svůj život přebírá zodpovědnost sama. Smedby jí stačí, i když to tu zdaleka není dokonalé. Sofie a Grétka takhle můžou chodit do stejné školy jako dřív, pro Ellen se našlo místo v jedné dobré školce v okolí. Wiliam nyní chodí na gymnázium v centru a Marcus je v osmé třídě základní školy v Bredsätře, kam to má z jejího bytu blíž než od Johna. Johnovi se podařilo sehnat bydlení na předměstí a v bytě byl zároveň i ateliér. Měl to tam pronajaté jen dočasně a nebylo jisté, kdy si bude muset hledat něco dalšího, ale měl tam dost místa pro všechny děti. To je celý John, říkala si Cecilie, nikdy by se nespokojil s něčím podradným, navíc mu takhle příjmy z podnikání z větší části pokryjí náklady na bydlení. S tím, jak má John vyřešené finance, si však už dnes nemusí lámat hlavu.

Není to její starost. Sama by se časem, až bude starší, měla přestěhovat někam, kde by to měla blíž do centra. V tuhle chvíli byl však byt ve Smedby praktický, byly tu prostorné místnosti a velká okna, která vpouštěla dovnitř spoustu světla. Cecilie si nestěžovala. Je to především její domov, to ona tu rozhoduje, zařídila si to tady podle svého a přichází a odchází, jak se jí to hodí.

Otevřela přenosný počítač a klikla na doručenou poštu. Jako obvykle jí přišla pěkná řádka e-mailů od čtenářů sloupku. Otevřela první zprávu a dala se do čtení. Nějaká žena si stěžovala, že její matka hodně pije a nikdy nemá peníze. Má smysl, aby ona, dospělá dcera, matku, která má navíc problém s alkoholismem, finančně podporovala? Cecilie četla dál. Lidé mají tolik starostí – od maličkostí až po opravdu vážné problémy. Byla vděčná, že jim může touhle formou poradit, a jenom doufala, že jim její odpovědi pomůžou. Psaní sloupku jí umožňovalo dál se rozvíjet, sledovat život ze stále nových úhlů pohledu.

NEJČASTĚJI SE PŘED NÍ ZASTAVOVALY DĚTI, a kdykoli se jim zahleděla do důvěřivých očí, vzpomněla si na Jonelu. Violeta říkávala, že v dětech je budoucnost, že to kvůli nim v sobě člověk najde sílu. A když se teď dívá na tyhle světlolase drobečky v teplých pestrobarevných bundách a na jejich červené tvářičky, udržuje to sen, který v sobě nosí, při životě. Takhle by se mohla mít i Jonela. V těchto případech se často stávalo, že v jejím kelímku skončila nějaká ta mince, děti zjevně bavilo dávat jí peníze. Někdy se u ní díky tomu zastavili i dospělí, děti rodiče přiměly, aby sáhli do peněženky.

Jonela by také měla mít možnost najíst se dosyta. Její tvářičky jsou však pohublé a černé oči už teď poznamenala chudoba. Její maličká musela trávit většinu času s babičkou, ve stísněné kuchyňce nájemního bytu. Neměli žádné hračky a jídlo většinou za moc nestálo. Ale nějak to zvládali, alespoň do té doby, než Razvana zavraždili. Prý to byla poprava, brzy ráno ho někde na Strada Valtoarei střelili do hlavy a do hrudi, tak jí to alespoň řekl ten člověk, který ho nechal na prahu jejich bytu. Také jí pošeptal, že by měly všechny utéct, jinak že je zabijí taky. Tu noc nedokázala usnout, byla strašně vyděšená, úzkostně poslouchala kašdičský šramot. Pevně k sobě tiskla Jonelu, znovu a znovu před sebou viděla, jak dcerku připravují o život stejným způsobem, jakým usmrtili jejího otce. Nebo Jonelu ušetří, nezabijí ji, ale něco jí udělají, ublíží jí, prodají ji...

Zírala do tmy, sotva dokázala dýchat, před očima se jí střídaly děsivé scény, jedna horší než druhá. To, co Razvan dělal, bylo nezákonné, to věděla, byly v tom drogy a ilegální obchody. Její muž se snažil dát dohromady dost peněz, aby mohli z Ferentari odjet, jenže s penězi z prodeje drog to bylo podivné, vždycky zmizely stejně rychle, jako se objevily. I přesto jí Razvan, když spolu usínali na nepohodlné posteli ve stísněném vlhkém pokoji, dál šeptal do ucha, jak bude všechno báječné, vyprávěl jí pohádky o životě, v němž jejich dcera už nikdy nebude muset hladovět. Dostanou se z bukurešťského ghetta, začnou znovu někde mimo dosah drogových kartelů. Razvan věděl, že žije nebezpečně, věděli to oba, věděli i to, že i rodiny dealerů mohou být potrestány. Mučení, znásilnění, obchod s bílým masem. Uprostřed chudičských činžáků čněly vily drogových bossů, spousta skla a silné-

ho betonu. Když musela projít kolem nich, téměř se bála tím směrem podívat.

S nápadem, že by mohli odejít do Švédska, přišla Konstanta. Mnoho toho o té zemi nevěděla, ale naučila se ji milovat. Společně cestovaly autobusem přes Maďarsko, Slovensko a Polsko, ze Svinoústí se pak přeplavily trajektem do Ystadu.

TÝDEN ZAČAL HEKTICKY A PŘED MARIÍ se hromadily pracovní úkoly. Právě si spolu s Christinou prošly plány týkající se následujících dvou čísel *Magazínu F*, ale matka byla nezvykle roztěkaná. Měla by se jí zeptat, co se děje? Nedokázala se však neustále zabývat matčinými citovými výkyvy. Vzhledem k tomu, že úzce spolupracovaly, měla právě ona v posledních letech ke Christině nejblíže. Finanční krize v časopisecké branži, která byla stále aktuálním tématem, je na jednu stranu stmelila, zároveň však udělala i pravý opak a v jistém smyslu je postavila proti sobě. Marie byla toho názoru, že by měly klást větší důraz na digitální podobu časopisu a více spolupracovat se Susanninými internetovými erotickými stránkami. Christina však byla v tomhle konzervativní a obávala se, že by něco takového odradilo věrné starší čtenářky. *Magazín F* teď vycházel v menším nákladu, stále víc se sázelo na časopisy zaměřené přímo na určité téma. Zdraví, cvičení a krása, to byly tři oblasti, které se prodávaly dobře, a byla to i v téhle nestabilní branži sázka na jistotu.

Marie si právě oblékla kabát a chystala se vyrazit ven a koupit si obložený chlebiček, když na ni Christina zavolala.

– Co máš v plánu? Nechtěla bys se mnou zajít na oběd?

Marie sice popravdě řečeno neměla zrovna moc času nazbyt, ale něco v matčině hlase ji přimělo, aby na její otázku odpověděla kladně.

Christina se celá rozzářila.

– To je skvělé, prohlásila. – Jenom si skočím na dámy, sejdeme se za pár minut v recepci.

Když vyšly na ulici, z bleděmodré oblohy nadějně svítilo nesmělé jarní slunce.

– Kam půjdeme? zeptala se Christina. – Máš na něco vyloženě chuť?

– Co takhle suši? navrhla Marie.

– Co bys řekla na tu thajsko-japonskou restauraci za rohem?

– To zní dobře, přikývla Marie.

– Bude tam určitě pěkný nával, podotkla Christina. – Ale obvykle to tam hodně rychle odsypá.

Cestou si jen tak povídaly. Mariin manžel Bill měl začít pracovat v novém formátu pořadu, navíc se pustil do moderování v rádiu a měl velký úspěch. Neslo to však s sebou takové pracovní nasazení, že se s Marií sotva viděli.

Netrvalo dlouho a dorazily k oblíbené asijské restauraci. U pokladny se vinula dlouhá fronta, postupovala však rychle kupředu, přesně jak Christina předpovídala.

– Velké suši a vodu, objednala si Marie, když na ně přišla řada.

– Dám si to samé, dodala Christina. – Ale nedávejte mi tam tu bílou rybu, místo ní mi přidejte víc lososa. A platím za obě.

Když se usadily u jednoho z pár volných stolků a svlékly si kabáty, bavily se dál o všem možném. Marie se však nemohla zbavit pocitu, že má matka něco na srdci, ale že nemůže najít ta správná slova.

– Tebe něco trápí, vid' zeptala se, když Christina upíjela z lakované misky polévku miso.

– Cože?

– Ale mami, jasně vidím, že něco není v pořádku.

– No, týká se to Larse-Åkeho, povzdychla si Christina, poté co si osušila ústa. Na ubrousku zůstal velký otisk rtěnky.

– Neklape vám to?

Marie se na matku znepokojeně podívala.

– Příliš pracuje. Navrhla jsem mu, že bychom měli někam odjet, ale on o tom nechce ani slyšet. Chtěla jsem se s tebou poradit.

– Co máš na mysli?

U jejich stolu se objevila mladá servírka.

– Dvakrát velké suši?

Marie i Christina přikývly a servírka před ně postavila tácky s jídlem.

– Dobrou chuť, popřála jim se širokým úsměvem a rychle zmizela za dalšími pracovními úkoly.

Marie si nalila do malé mističky, která byla k tomu účelu na tácku připravená, sójovou omáčku a do ní vložila kousíček zelené pasty wasabi. Zamíchala směs hůlkami, až se pasta v omáčce rozpustila. Potom vzala mezi hůlky porci maki suši, namočila ji v omáčce a vložila si ji do úst. Christina na rozdíl od ní začala lososem.

- Říkám si, že bych se na ty jeho námitky měla vykašlat a prostě nám nějakou tu cestu koupit, nadhodila, když se pokoušela nabrat hůlkami další sousto.

- Když mu to nadělíš jako překvapení, třeba ho to potěší, poznamenala Marie.

- Ano, taky si myslím. Je hrozně svědomitý, možná právě tohle potřebuje, co říkáš?

- Mně osobně by udělalo ohromnou radost, kdyby mi někdo koupil nějaký výlet, ujistila ji Marie. - No vážně. Zvlášť kdybych byla na nejlepší cestě upracovat se k smrti. Každý má čas na to, aby si dopřál pár týdnů volna. Podle mě bys Larse-Åkeho neměla moc poslouchat. Prostě kup letenky. Máte jenom jeden život.

Christina se usmála.

- Já věděla, že mi zlepšíš náladu, prohlásila. - Co bys řekla na Jihoafrickou republiku? Jezdí tam spousta lidí a člověk se vyhne tomu příšernému časovému posunu.

- Kdybych mohla, nejradši bych jela s vámi, odpověděla Marie vesele. - Ale je mi jasné, že tohle má být romantický výlet pro dvě zamilované hrdličky. Budete se držet za ruce a společně pozorovat západy slunce. Já tu mám rodinu a časopis, a musím se o ně starat. Na mě nemyslete. Prostě se bavte.

Obě se zasmály.

- Ty si tak máš na co stěžovat, podotkla Christina. - Vždyť s Billem a s dětmi někam jezdíte několikrát do roka.

Marie si namočila další kousek suši v sójové omáčce.

- To máš pravdu, přitakala, když sousto polkla.

CECILIE SI V NOVÉ PRÁCI STÁLE JEŠTĚ tak úplně nezvykla, přestože byla na klinice Victoria zaměstnaná už od listopadu. Znovu na-dešel pátek, děti byly u Johna a jí měla za chvíli začít noční služba. Bude sloužit celý víkend, ale vzhledem k tomu, že tenhle týden proběhl v klidu, připadala si odpočinutá a dostatečně připravená pustit se do práce.

Nová porodní klinika se zabydlela v prostorách, které patřily velké soukromé nemocnici a byly dokonale renovovány a vybaveny. To vše stálo několik milionů korun. Ředitelkou celého zařízení se stala Ramona Örnmaneová, která sem nabírala ty nejlepší porodní asistentky ze všech ostatních porodnic a porodních oddělení ve městě, a místa zde byla velmi žádaná, což občas vedlo i k tomu, že jinde nebylo dost personálu. Kritika na sebe nenechala dlouho čekat. Ozývaly se hlasy, které kliniku obviňovaly, že ohrožuje bezpečnost pacientů – zčásti proto, že nemá umělé plíce pro děti, které se narodily hodně předčasně, zčásti proto, že klinika z ostatních porodních zařízení odvádí personál, protože těm, kdo zde nastoupí, nabízí lepší platy. Výše platu hraje pochopitelně velkou roli, pomyslela si Cecilie. Je podstatně lepší brát měsíčně devěťadvacet tisíc hrubého, než mít pětadvacet tisíc, které dostávala ve své bývalé práci. Proč by pro ženu, která si vybírá místo, neměly být rozhodující peníze? U mužů je něco takového samozřejmost. Pokud si však pokouší zajistit slušnou existenci žena, aby se za to neustále omlouvala – jako by na tom, že chce být finančně zabezpečená, bylo něco špatného.

Na klinice Victoria začala pracovat i Gunilla, která teď Cecilii mávala z parkoviště.

– Počkej na mě!

Kamarádky se krátce objaly.

– Ty narozky byly moc fajn, díky za pozvání, zahlaholila Gunilla.

– Já bych měla poděkovat tobě, odpověděla Cecilie. – Ta písnička, co jste pro mě složily, byla nádherná. Hrozně mě to dojalo.

– Ty si zasloužíš jenom to nejlepší, usmála se Gunilla. – Tohle bylo to nejmenší, co jsme pro tebe mohly udělat. Mimochodem, co jsi to dostala od Johna? Nestačila jsem se tě na to zeptat, ale rozhodně jsem viděla nějakou červenou obálku.

- Abys věděla, koupil mi dovolenou, informovala ji Cecilie. - Víkend v nějakém evropském velkoměstě podle vlastního výběru. I s ubytováním v hotelu a vším ostatním.

- A on hodlá jet s tebou?

Cecilie zavrtěla hlavou.

- To rozhodně ne! Řekl mi, ať tam jedu, s kým budu chtít. Třeba s některým z dětí, nebo s nějakou kamarádkou. A pokud s sebou vezmu jedno z dětí, zaplatí to i za něj, kamarádka si to ovšem bude muset zaplatit sama. Až tak daleko zase jeho štědrost nesahá.

Gunilla se na ni významně podívala.

- Ale samozřejmě že s sebou nebudeš brát žádný z dětí, děvče. Potřebuješ si trochu užít. Co kdybychom vyrazily za zábavou spolu? Třeba do Paříže? Nebo do Londýna? A proč ne do Barcelony?

Cecilie o tom zatím nepřemýšlela až do takových podrobností, ale když teď kamarádka s tímhle návrhem přišla, připadal jí nesporně lákavý.

- To je báječný nápad, odpověděla. - Kdybys chtěla jet se mnou, moc mě to potěší.

Gunilla ji jednou rukou objala a přitiskla ji k sobě.

- V tom případě dohodnuto, prohlásila nadšeně. - Jen co nám skončí služba a vrátíme se domů, mrkneme se, kdy by se nám to hodilo!

Nová porodní klinika se od starých, omšelých místností, ve kterých sídlilo porodní oddělení v Severní nemocnici, radikálně lišila. Byla tu dvě poschodí s porodními pokoji a dobře vybavené místnosti pro následnou péči, gynekologické oddělení a několik ordinací s těmi nejlepšími lékaři. Každý porodní pokoj měl vlastní vanu s vířivkou a byl zařízený ve světlých barvách doplněných svěže působícími textiliemi. Z materiálů převládalo pravé dřevo a speciálně zvolené kachlíky. Lidé, kteří sem ve skupinkách přicházeli na odborné exkurze, a dokonce i zástupci médií, se shodovali, že pokoje připomínají spíš luxusní hotel než porodnici. Středobodem všeho byla rodička a její potřeby. Snažili se tu v co nejvyšší možné míře zajistit, aby se o ni během celého porodu starala stejná porodní asistentka, byla tu i nabídka následné péče a konzultace po porodu.

Cecilie odemkla v šatně svou skříňku a pověsila si bundu. Byly tady i věci, které jí připomínaly její bývalé pracoviště. Například pracovní oblečení, bílé kalhoty s kapsami a jednoduchá polokošile. A samozřejmě také jmenovka. I když ta byla o něco hezčí, pečlivě zpracovaná z modrobílého smaltu – na rozdíl od plastových obdélníčků, které se nosily v Severní nemocnici. S radostí a jistou hrdostí si jmenovku připevnila na levou stranu hrudi, kousek nad srdce.

Stáhla si vlasy do culíku a zamkla skříňku. Potom s Gunillou vyšly ze šatny. Blížila se devátá hodina, byl čas vyslechnout si hlášení při předávání služby.

KOORDINÁTORKA SE ROZHLÉDLA PO MÍSTNOSTI a teprve pak začala mluvit.

- Takže pomalu začneme, řekla. - Jsme tu všichni?

Shromážděné porodní asistentky přikývly.

- Večer jsme tu měly klid, pokračovala koordinátorka, žena kolem padesátky s mírně prošedivělými tmavými vlasy staženými do přísného uzlu. Brýle na nose jí neustále sklouzávaly dolů, každou chvíli si je narovnávala rychlým pohybem, který se stal součástí její osobnosti. Rty měla zvýrazněně jasně rudou rtěnkou, díky které vypadala tvrdě a energicky.

Takhle odvážné barvy mnoho žen v jejím postavení nepoužívá, pomyslela si Cecilie. Ale je to projev odvahy, když si někdo tróufne takhle se odlišovat od většiny.

- Ve druhém patře máme čtyři pacientky. Na jedničce leží prvorodička s dlouhou latentní fází. Je otevřená skoro na pět centimetrů a dostala epidurál. V noci by měla porodit. Pokoj číslo čtyři, pomalý odtok plodové vody, nastávající maminka je otevřená na tři centimetry a je to taky prvorodička. Pak je tu pětka, tam máme mladou dvojici z Iráku. Ona právě porodila, jsme v kontaktu s kurátorkou. Je tu s nimi tlumočník, protože otec ani matka nemluví švédsky. Při minulém porodu byl proveden nástřih, do kterého se dostala infekce, a vznikly ošklivé komplikace, takže nastávající maminka měla strach a byla nervózní. Tentokrát se žádné natržení hráze nekonalo, ten starý nástřih se našťestí znovu neotevřel. Nedošlo ani k žádnému krvácení, které by stálo za řeč.

Koordinátorka pohlédla na monitor na stěně.

- Na šestce leží Sandra, která právě přivedla na svět své první dítě, plánovaný císařský řez v devatenáctém týdnu plus pár dní, je to chlapec. Dostala spinálně morfin, jednou za hodinu po dobu dvanácti hodin by ji měl někdo zkontrolovat.

- Neměla by toho na zmírnění bolesti dostat víc? zeptala se Gunnilla.

- Katétr jí vyndali po čtyřech hodinách. Ráno dostane 500 mg alvedonu a diklofenaku. Chlapec nechtěl pořádně pít, pořád jenom spí, takže i na tohle je potřeba dohlédnout. Měl by mít přímý kontakt s matčinou nahou pokožkou, aby se chytil.

Přerušilo ji pronikavé vyzvánění. Porodní asistentky v místnosti sebou trhly, ten zvuk byl opravdu nepříjemný.

- Dneska to tu zkoušeli, nenechala se koordinátorka vyvést z míry.
- Zřejmě je v systému pořád nějaká chyba, nefunguje to, jak by mělo. Bezdůvodně se to spouští a...

Víc už toho říct nestačila. Do místnosti přiběhla jedna z recepčních a byla celá udýchaná.

- Máme dole nastávající maminku, které je hrozně zle, vyhrkla.
- Snažila jsem se sem dovolat, ale nikdo se neozval. Někdo musíte jít se mnou!

Cecilie zareagovala jako první. Spolu s vyděšenou recepční spěšně vyšla z místnosti.

Nebyl čas čekat na výtah. Rozběhla se dolů po schodišti a brala schody po dvou.

Těhotná žena ležela před recepčním pultem, kde se nastávající maminky zapisovaly, v kaluži plodové vody. Špinavé oblečení neladících barev a vzorů nápadně kontrastovalo s temně modrou podlahou a bílým naleštěným pultem se stínidly lamp z modře tónovaného skla. Přes obrovské břicho nastávající maminky se napínala zamazaná péřová bunda. Zpod tmavomodré pletené čepice vykukovaly rozčuchané černé vlasy.

Cecilie klesla na kolena a vzala mladou ženu za ruku.

- Umíte švédsky?

Nastávající maminka zavrtěla hlavou. Kolik jí tak může být? Bylo to těžké odhadnout, možná je jí kolem dvaceti, možná je mladší. Tváře měla propadlé a oči plné strachu.

- *English?*

- *Please*, dostala ze sebe těhotná.

Plodová voda už otekla. Nastávající maminka měla mokrou sukni a pod ní se šířila kaluž čiré tekutiny. Mezitím hlavním vchodem dorazili další nastávající rodiče a vyděšeně na scénu, která se jim odehrávala před očima, zírali. Naštěstí z výtahu právě vystoupila pomocná sestra a před sebou tlačila lůžko na kolečkách.

- *Help me*, zasténala těhotná.

- Někdo by nám měl pomoci ji na to lůžko vyzvednout, obrátila se Cecilie k pomocné sestře. - Musí okamžitě na porodní pokoj.

Žena vzlykla, ale pokusila se vstát, jak nejlépe to šlo. Cecilie ji chytila za paži, pomocná sestra ji podepřela z druhé strany a společnými silami se jim podařilo dostat ji na pojízdné lůžko, které pak rychle dotlačily do čekajícího výtahu. Cecilie pokývla na pozdrav nastávajícím rodičům, kteří tam stále stáli a zírali na ně jako v šoku.

- Vítejte na porodní klinice Victoria, řekla, než se dveře výtahu zavřely.

JE PŘÍJEMNÉ MÍT V KUCHYNI SPOLEČNOST, pomyslel si John a naskládal špinavé nádobí do myčky. Pozval na večeři svého kamaráda Carla i s jeho dvěma nejmladšími dětmi. Love byla o trochu starší než Sofie a Amanda stejně stará jako Grétka. V prostorném ateliérovém bytě byla spousta místa na divoké hry a strávit večer ve společnosti přátel byla větší zábava. Jinak se z pohodového pátečního večera mohla vyklubat pěkně otravná záležitost. Většinou to dopadlo tak, že když děti usnuly, nalil si whisky a tupě zíral na nějaký seriál na Netflixu.

Bylo důležité neizolovat se od společenského života, i když to tak občas bylo nejpohodlnější.

– Dáme si smažený brambůrky? zeptal se Carl, který právě utíral dřež.

– Rozhodně, přikývl John.

Někde v pozadí byl slyšet dětský smích. Děti se mezi sebou dobře shodly, když se jejich otcové začali vídat častěji, sblížily se. Právě Carl byl pro Johna po rozvodu s Cecilií největší oporou, a vzhledem k tomu, že si sám prošel rozchodem s první manželkou, dobře věděl, o čem mluví. Nyní byl opět sám, jeho druhá žena ho opustila, protože se v bance, kde pracovala, zamilovala do svého šéfa. Carlovy dvě nejmladší děti bydlely vždycky ob týden u něj, a ačkoli se přes internet pilně seznamoval s dalšími ženami, novou stálou přítelkyni se mu zatím nepodařilo najít.

John vytáhl z linky velkou mísu z modrého plastu a Carl otevřel sáček brambůrků s koprem.

– Asi k tomu uděláme i nějaký dip, ne? mrkl na kamaráda John.

– Nojo, můžeme si dopřát i tohle, přitakal Carl.

John spustil myčku a Carl mezitím v misce rozmíchal zakysanou smetanu s instantním dipem. Jejich spolupráce fungovala dokonale. Cecilie předtím bydlela skoro rok u své sestry Susanny a John ji teď začal chápat. Čím víc o tom přemýšlel, tím rozumnější mu model, ve kterém by člověk sdílel domácnost s další dospělou osobou, ke které by ho nevázal žádný milostný vztah, připadal. Najednou dostal odvázný nápad. Proč se do různých skupin spojuje tak málo osamělých otců? Rozvedení otcové, kteří by si navzájem vypomáhali s vařením

a s hlídáním dětí. Kromě toho by měl mít člověk vždycky po ruce nějakého partáka, se kterým by si mohl popovídat. Vždyť právě muži často po rozvodu dopadnou nejhůř, osamělost je může dovést k depresi nebo nadměrné konzumaci alkoholu. Přesto jako by spousta z nich stále lpěla na mýtu osamělého kovboje. Jako by byla ostuda projevít slabost a touhu po společnosti.

– Co bys řekl na nápad bydlet společně? nadhodil zkusmo.

Carl se nejistě zašklebil.

– Cože? To jako myslíš něco jako spolubydlení dvou tatíků?

John pověsil utěrku na háček a pokrčil ramený.

– Prostě kamarádi, který si navzájem pomáhají. Každý máme svůj vlastní život, ale mohli bychom se takhle třeba střídat ve vaření a řízení auta.

– Aut, opravil ho Carl. – Přece si nemyslíš, že bychom si vystačili jenom s tou tvojí károu?

John si prohrábl vlasy.

– Je teda pravda, že jsme dost dobrej tým, pokračoval Carl. – Ale stejně. Moji bejvalou by to pěkně rozzuřilo.

– Chceš říct, že tě pořád ještě zajímá, co si o čem myslí?

Carl si odkašlal.

– A nebylo by to trochu... podezřelý? Jako že my dva... Začaly by se šířit drby...

John si odfrkl.

– Sakra, vzpamatuj se. Jaký drby? Jako že jsi mě sbalil? To těžko. Já v tom vidím praktický řešení spousty problémů. Dospělí chlapi, který dělají hodně věcí společně. Ženský si navzájem pomáhají pořád.

Carl se na něj zamyšleně podíval.

To, co byl ještě před chvilkou jen divoký a šílený nápad, najednou Johnovi nepřipadalo zase až tak nereálné.

– Střídali bychom se v nakupování jídla a v praní, zasníl se Carl.

– Dalo by nám to svobodu jít si ven zaběhat, kdykoli bychom měli chuť, dodal John.

– Už bychom se nemuseli v týdnech, kdy máme na starosti děti, vracet domů tak brzo, přemítal dál Carl.

– Ušetřili bychom hromadu peněz.

John vzal misku s brambůrky a mávl paží směrem k obývacímu pokoji.

– Pojdme si to promyslet.

Ellen usnula na pohovce Johnovi na klíně a ostatní děti zmizely v pokoji děvčat, kde se dívaly na nějaký film. Vtom Johnovi zazvonil mobil. Na displeji stálo, že jde o skryté číslo. John však telefon nechal ležet na konferenčním stolku bez povšimnutí.

– Neměl bys to vzít? zeptal se ho Carl.

– Kdo mi může volat ze skrytého čísla takhle pozdě, v pátek večer?

– Já bych to každopádně vzal, radil mu Carl.

Za chvíličku začal telefon vyzvánět znovu.

Tentokrát to John vzal.

– Počkejte, co to říkáte? vyhrkl po chvíli.

Poslouchal dál a Carlovi bylo při pohledu na něj jasné, že se stalo něco vážného.

NASTÁVAJÍCÍ MAMINKA BYLA HROZNĚ ŠPINAVÁ. Ležela na lůžku na boku a sténala. Cecilie a pomocná sestra Jenny si navzájem vypomáhaly a stahovaly jí oblečení z dolní části těla. Jenny rozstříhla dlouhou sukni – jen proto, aby se pod ní objevila další, stejně zamazaná. Boty s děravými podrážkami dopadly na podlahu, pak bylo načase sundat několik vrstev ponožek a punčocháčů. Kalhotky také nevypadaly zrovna vábně a Cecilie se podvědomě nadechla ústy. Pokožka na stehnech byla pokrytá drobnými pupínky a zápach nemytého těla bylo těžké nevnímat.

Nebylo však času nazbyt. Dítě bylo na cestě. Cecilie lehce pohládila ženu po paži, ale to už se v poševním vchodu objevilo temeno hlavičky. Cecilie rychle zahнала nápad, že by těhotnou ještě strčila pod sprchu a pořádně ji umyla.

Žena zavřela oči a z úst jí vyšel dlouhý bolestný výkřik. A pak byla hlavička venku a v následujících pár vteřinách ji následovalo i tělíčko. Cecilie jen taktak stačila dítě, jehož pupeční šňůra se při porodu utrhla, zachytit. Byl to chlapeček a upíral na ni energické černé oči. Stála tam a držela miminko v náručí.

– *It's a boy*, řekla.

Novopečená maminka klesla zpátky na polštář. Cecilie by jí ráda položila novorozeně na hrud', jak byla zvyklá, jenže žena na sobě pořád ještě měla péřovou bundu. Obrátila se k Jenny.

– Musí se svléknout.

– A měly bychom jí navrhnout, aby se osprchovala, dodala Jenny.

– Ano. Jakkoli je první kontakt s dítětem důležitý.

Cecilie se natáhla pro měkký ručník a zkrvaveného chlapečka do něj zabalila. Podívala se na hodiny. 21.46. Tohle byl klasický překotný porod, a ten s sebou většinou nepřinášel větší komplikace nebo vnitřní poranění. Za chvíli vyšla i placenta a Jenny ji vložila do nerezové misky. Cecilie ukázala na dveře koupelny a gestem ruky naznačila, že je tam sprcha.

Jenny se na ženu usmála.

– *Come with me*, vyzvala ji.

Novopečená maminka se zatvářila nerozhodně, pak ale Jenny poslechla.

Cecilie slyšela, jak v koupelně pustily vodu, a začala se věnovat právě narozenému děťátku. V Apgar skóre měl chlapeček plný počet bodů, barva pokožky byla v pořádku a reflexy silné. Žádné problémy s dýcháním, svalové napětí naprosto normální. Cecilie vzala tužku, která ležela na vozíku se zdravotnickým vybavením, a naškrábala údaje na kus papíru. Potom dítě změřila a zvážila, a změřila mu také obvod hlavičky. Miminko nebylo nijak zvlášť velké, vážilo sotva tři kila, ale bylo čilé, a když je Cecilie přidržela blízko u sebe, typické trhavé pohyby hlavičky naznačovaly, že chlapeček hledá bradavku.

- No ano, broučku, zašeptala něžně. - Už to bude.

Sáhla chlapečkovi na patro a on se bezzubými dásničkami dychtivě zmocnil jejího ukazováčku. Měl tak úžasnou vůli žít, drobounké tělíčko mělo už od první minuty jasný cíl. Lidé jsou stvořeni tak, aby přežili. A tenhle chlapeček to určitě zvládne, ať už bude mít jakékoli podmínky.

O chvílku později Cecilie slyšela, jak v koupelně přestává téct voda, a brzy nato vyšla ven Jenny a novopečená maminka zabalená do velké čisté osušky. Bez šatů a vykoupaná vypadala najednou úplně jinak. Byla krásná, měla jemné rysy a přes útlá ramena jí splývaly husté vlnité vlasy.

- *Your baby*, řekla Cecilie, když se žena usadila na postel.

Usmála se a chlapečka jí podala.

Žena si ho vzala, seděla tam a chovala děťátko v náručí. Dech se jí zklidnil a vypadala najednou ještě mladší než předtím. Možná jí není ani dvacet.

- *Thank you*, zamumlala a nespouštěla přitom ze synka pohled.

- *Thank you*.

PLAKÁTY KAMPANĚ NOVÝCH DEMOKRATŮ bylo vytapetované celé město, jak mohla Cecilie pozorovat, když čekala na autobus. Jednu stranu autobusové zastávky pokrýval plakát, z něhož velká písmena vykřikovala do světa *STOP ORGANIZOVANÉ ŽEBROTĚ*. Na druhé straně zastávky pak byl obličej předsedy téhle otevřeně xenofobní strany, Kennetha Bergbloma, který před pár lety nahradil v této funkci Ronnyho Wargentina – po vražedném skandálu, v němž byl posledně jmenovaný zapleten a kvůli kterému byl donucen odejít.

Cecilie viděla plakáty Nových demokratů už dřív, dnes ráno jí však jejich heslo obzvlášť hnulo žlučí. Skutečnost, že se v ulicích města objevovalo čím dál víc žebráků ze zahraničí, nemohl nikdo pomínout a ona si často říkala, jak tihle lidé asi žijí. Zvlášť teď, v tomhle chladnějším ročním období, je litovala, jak tak vyseďávali na zemi a vztahovali ke kolemjdoucím ruce s papírovými kelímky. Nemohla s jistotou vědět, jestli k nim patří i ta novopečená maminka z porodní kliniky, nicméně bylo očividné, že té mladé ženě chybí peníze i jakékoli vazby na Švédsko. Jmenovala se Malika a pocházela z Rumunska, víc informací se z ní ale Cecilii dostat nepodařilo. Neměla u sebe žádné doklady a tlumočnice měla na kliniku dorazit teprve později odpoledne. Cecilie se rozhodla, že Malice věnuje nějaké své starší oblečení, mají zhruba stejnou velikost. Cecilie má doma navíc ještě jedny staré teplé zimní boty, které už moc nenosí, a zdá se, že by Malice mohly padnout. Kalhotky, ponožky, trička, teplá mikina, džíny. Nebo dává Malika přednost šatům? Vzpomínka na všechny ty kusy oděvu, které má ve skříni a které už ji omrzely, v ní najednou probouzela výčitky svědomí. Byt ve Smedby, prádelna, koupelna s tekoucí teplou vodou a týdenní nákupy v supermarketu Coop v ní teď vyvolávaly pocit, že je obklopena luxusem. Naplňovala ji hluboká vděčnost nad tím, jaký má život. Nikdo si nevybírá, kde se narodí. Švédsko se o své občany pořád ještě dobře stará, dokonce i uprchlíci bez dokladů nebo lidé v Maličině situaci mají právo na akutní lékařské ošetření. Větry vanoucí zprava ji však znepokojovaly. Pokud někdo začne lidi rozdělovat na „my“ a „oni“, jako to dělají Noví demokraté, kam to společnost zavede?

Z displeje mobilu se dozvěděla, že má několik nepřijatých hovorů od Johna. Volal jí ve dvě v noci, potom v půl třetí. Esemesku jí ale žádou neposlal. To bylo zvláštní. Jindy jí vždycky, když ji nesehnal, alespoň dal vědět, o co jde. Byla sobota ráno, teprve půl osmé, teď John nejspíš ještě spí. Přesto se Cecilie zmocnil neklid. Co jestli se něco stalo dětem? Jinak by jí John přece v noci nevolal, ne? Napsala mu esemesku, kde ho žádala, aby se jí ozval.

Pak konečně přijel autobus. Nastoupila do něj a usadila se s mobilem v ruce až úplně vzadu. Netrpělivě čekala, co jí John odpoví.

Displej mobilu však zůstal prázdný.